

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky ve věci **žalobce: V. M., státní příslušnost: Ukrajina, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem** se sídlem AK Čechovský & Václavek a partn., Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, **proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4, **o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16.11.2012, č.j. MV -131810-8/SO/sen-2011,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 16.11.2012, č.j. MV-131810-8/SO/sen-2011 se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.200 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce, advokáta Mgr. Petra Václavka.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která byla doručena krajskému soudu dne 18.12.2012, napadl žalobce rozhodnutí žalované ze dne 16.11.2012, č.j. MV-131810-8/SO/sen-2011, jímž bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM -21629-10/DP-2011 ze dne 19.7.2011.

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů /dále jen „zákon o pobytu cizinců“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba byla posouzena jako přípustná (§ 65, § 68, § 70 „*a contrario*“ s.ř.s.).

Žalobní body:

1) Žalobce tvrdí, že v průběhu správního řízení se žalobci opakovaně nedařilo doručovat (výzva k prokázání příjmů žalobce ze dne 16.5.2011, vyrozumění o možnosti seznámit se s obsahem správního spisu ze dne 13.6.2011), čímž vznikly důvodné pochybnosti o místě jeho pobytu, tedy správní orgán měl dle žalobce postupovat podle § 25 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), případně dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu (doručování veřejnou vyhláškou, případně prostřednictvím ustanoveného opatrovníka). Žalobce je toho názoru, že zvolením nezákonného způsobu doručování došlo k zásadnímu porušení jeho práva na spravedlivý proces.

2) Žalobce shledává pochybení správního orgánu v tom, že mělo být rozhodnuto meritorně, nikoliv toliko v rovině procesní rozhodnutím o zastavení řízení, neboť správní orgán disponoval podklady potřebnými k posouzení jeho žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (potvrzení o příjmech cizince - doklad o nároku na odměnu za výkon funkce jednatele v obchodní společnosti ve výši 204.000 Kč ročně, potvrzení ubytovatele o nákladech rodiny žalobce na ubytování ve výši 5.000 Kč měsíčně).

Rozhodnutí žalované považuje za nezákonné, neboť za daných skutkových okolností nebylo možno označit správním orgánem tvrzenou nedostatečnost předložených podkladů ze podstatnou překážku řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž bylo na místě tyto podklady zhodnotit a rozhodnout ve věci meritorně. Žalobce takový postup správního orgánu označil za zcela nepřiměřený, neúčelný a neúměrným způsobem zasahující do základního práva žalobce na respektování jeho rodinného a soukromého života a neodpovídající principům materiálně právního státu a z něho vyplývajícimu veřejnému zájmu na spravedlivém rozhodnutí. Žalobce se odkázal na nálezy Ústavního soudu, když tento nehodlá tolerovat orgánům veřejné moci ani obecným soudům formalistický postup za použití sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti a poukazuje na nebezpečí přepjatého formalismu (nálezy sp. zn. III. ÚS 150/99) a na povinnost správního orgánu nalézat spravedlivé řešení bez ohledu na skutkovou složitost věci.

3) Dle názoru žalobce měla žalovaná i v případě opožděného odvolání povinnost zvrátit nezákonné rozhodnutí správního orgánu, a to v rámci výkonu své povinnosti podle § 92 odst. 1 správního řádu, přičemž žalovaná svůj závěr o tom, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí žádným způsobem neodůvodnila. Dle žalobce uvedený postup žalované založil nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě:

Žalovaná setrvala na právním názoru vysloveném v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně v žalovaném rozhodnutí s tím, že žalobce doložil doklad o zajištění ubytování na dobu od 14.3.2011 do 13.5.2013 na adrese N. h. 1039, P., kam mu byla veškerá korespondence doručována.

Žalovaná poukázala na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2317/10-1 ze dne 30.9.2010, dle kterého není pro doručování rozhodující, zda se adresát v místě doručování písemnosti skutečně zdržuje, či nikoliv.

K námitce žalobce o tom, že ve věci mělo být rozhodnuto meritorně, zastala žalovaná názor, že žalobce nedoložil doklad prokazující výši jeho měsíčního příjmu, neboť jeho odměna jako jednatele obchodní společnosti Sinevr, s.r.o. je dle zápisu valné hromady ze dne 17.1.2011 vázána na schválení roční účetní závěrky, tedy dle žalované nepředložil požadovaný doklad, na jehož základě by mohl být proveden potřebný výpočet finančního zajištění rodiny v souladu s relevantní právní úpravou.

K poslední námitce žalovaná uvedla, že smyslem právní úpravy jistě není obsáhlé zdůvodňování a tedy meritorní posuzování jakéhokoli odvolání, přičemž se odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 334/2009-32 ze dne 30.11.2012. Žalovaná má za to, že není povinna zkoumat dopady procesního rozhodnutí o zatavení řízení na soukromý a rodinný život žalobce.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Posledním realizovaným pobytovým statutem žalobce bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 24.5.2009 do 30.3.2011. Žádost za účelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podal žalobce dne 16.3.2011. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce výzvou ze dne 16.5.2011 k doložení dokladu prokazujícího prostředky k pobytu, přičemž výzva byla žalobci doručena dne 30.5.2011, a to fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu: „*Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*“ Rovněž tak vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ze dne 13.6.2011 bylo žalobci doručeno dne 27.6.2011 fikcí podle § 24 odst.1 správního řádu. Usnesení o zastavení řízení bylo žalobci jako účastníku řízení doručeno dne 1.8.2011 rovněž fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu.

Dne 2.11.2011 se dostavila právní zástupkyně žalobce k nahlédnutí do správního spisu (úřední záznam - Mgr. Hradilová). Dne 4.11.2011 bylo doručeno správnímu orgánu prvního

stupně odvolání žalobce s žádostí o prominutí lhůty k podání odvolání podle § 41 správního řádu. Doloženy byly doklady o úhradě nájemného. Usnesením č.j. OAM-21629-14/DP-2011 ze dne 4.11.2011 byla žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání zamítnuta. Usnesení bylo právní zástupkyní žalobce Mgr. Hradilové doručeno dne 7.11.2011 a nabylo právní moci dne 23.11.2011, neboť proti němu nebyl podán řádný opravný prostředek.

Posouzení důvodnosti žaloby:

Soud musí v dané věci předně zodpovědět otázku, zda bylo usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM -21629-10/DP-2011 ze dne 19.7.20011 řádně doručeno, neboť od data řádného doručení běží lhůta k podání odvolání. Vyslovení opožděnosti odvolání přichází v úvahu tehdy, je-li postaveno na jisto, že lhůta k podání odvolání skutečně uplynula, tedy je-li předně postaveno na jisto, že bylo řádně doručeno. Důvody pro případné prominutí lhůty k podání odvolání se v tomto přezkumném řízení soud nezabývá, neboť jejich posouzení bylo předmětem samostatného řízení, přičemž žalobce usnesení o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty nenapadl odvoláním (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Žalobce toto usnesení neučinil ani předmětem žaloby a i v případě, že by tak učinil, musel by soud konstatovat předčasnost takové žaloby pro nevyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení /§ 68 písm. a) s.ř.s./. V případě, že bude soudem shledáno pochybení v posouzení řádnosti doručení, vystoupí logicky do popředí akcesorita usnesení o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Soud tedy koncentruje svoji pozornost na definované zadání, nikoliv na meritum věci, jímž je posouzení důvodnosti žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, a to i v případě, vyjde-li najevo, že usnesení o zastavení řízení nebylo řádně doručeno, neboť posouzením merita věci by soud nepřijatelně nahrazoval činnost správního orgánu.

Ad 1) Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19.7.2011, č.j. OAM-21629-10/DP-2011 bylo řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Dle otisku razítka nabylo toto usnesení právní moci dne 16.8.2011. Rozhodnutí obsahuje řádné poučení o lhůtě 15 dnů k podání odvolání ode dne oznámení rozhodnutí podle § 83 odst.1 správního řádu. Odvolání proto žalovaná postupem podle § 92 odst. 1 správního řádu pro opožděnost zamítla.

Doručování fyzické osobě je pro účely správního řízení upraveno v § 20 správního řádu, překážky při doručování v § 24 správního řádu. Podle odůvodnění shora citovaného usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2317/10-1 ze dne 30.9.2010 není pro doručování rozhodující, zda se adresát v místě doručování písemnosti skutečně zdržuje, či nikoliv. Toto usnesení se nevztahovalo na řízení podle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nýbrž na řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jehož účastník se v době doručování písemnosti dle správního řádu v místě doručování prokazatelně nezdržoval. Je tedy na místě zabývat se tím, zda je argumentace Ústavního soudu přílehlavá i na řízení ve věcech podléhajících zákonu o pobytu cizinců.

Na žalobce, který pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, se podle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vztahuje povinnost

hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny ministerstvu, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 30 dnů. Nesplněním této povinnosti se podle § 156 písm. i) zákona o pobytu cizinců dopouští přestupku pro porušení 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který mu ukládá uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Je-li změna pobytu kratší, je otázkou, zda lze žalobce, jemuž speciální zákon výslovně stanoví povinnost ohledně hlášení změny pobytu, zatížit tím, že ponese následky fikce doručení, aniž by se dopustil porušení povinnosti uložené mu zákonem o pobytu cizinců. S ohledem na to, že v případě doručování fikcí zná správní řád institut určení neplatnosti doručení, nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, a to již prokázáním pouhé dočasné nepřítomnosti (§ 24 odst. 2 správního řádu), lze mít za to, že není důvodu poskytovat cizinci vyšší právní ochranu v procesu doručování a činit nedůvodné rozdíly mezi cizinci a účastníky správního řízení, kteří jsou občany České republiky. Není přitom bez významu, že rovněž zákon č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel) ukládá občanům v § 10 odst. 5 cit. zákona povinnost ohlásit změnu místa trvalého pobytu v ohlašovně v místě nového trvalého pobytu. Soud je toho názoru, že důsledky fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu je třeba vztáhnout i na cizince, neboť ze zákona o pobytu cizinců jsou podrobeni přísnějšímu režimu ohlašování změn pobytu, když musí hlásit i dočasné změny pobytu, v případě žalobce jako cizince pobývajícím na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, změny delší 30 dnů. Tedy lze uzavřít, že rovné zacházení mezi občany České republiky a cizinci při procesu doručování nenaráží na speciální právní úpravu, která by vyvolávala důvodný odchylný zvýhodněný přístup k posuzování řádného doručování, je-li adresátem písemnosti cizinec.

Ústavní soud v odůvodnění citovaného usnesení uvedl, že: „*Pokud jde o doručování do vlastních rukou, nová právní úprava správního řízení zásadně změnila dosavadní pojetí promítnuté do zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, když nadále nepodmiňuje nastoupení fikce doručení lehce zneužitelnou podmínkou, že se adresát písemnosti v místě doručení zdržuje. Na rozdíl od tohoto paternalistického přístupu tím byla posílena zásada, že každý si má svá práva střežit především sám. Ve vztahu k doručování to znamená, že není principiálně významné, zda se adresát písemnosti na adrese trvalého pobytu (platí to ale i pro adresu pro doručování) skutečně zdržuje, či nikoliv. Je věcí adresáta, a také jeho odpovědností vůči sobě samému, aby se pojistil proti doručování na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel tím, že uvede správnímu orgánu adresu pro doručování, o níž ví, že si zásilku zde bude moci převzít. Tím je eliminována možnost mařit výkon veřejné správy vyhýbáním se doručení písemností. Jde o legitimní tlak na adresáta, aby uváděl takovou adresu pro doručování, kam mu lze zásilku spolehlivě doručit.*“ Není bez významu ta shora použitá formulace, kdy Ústavní soud tímto břemenem zatěžuje „*především,*“ nikoliv však výlučně, osobu, jíž je doručováno. S tím souvisí otázka významu těch ustanovení správního řádu, která řeší situace, kdy se osobě nedaří doručovat. Pokud bychom akceptovali premisu, že osobě lze fikcí náhradního doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu doručit vždy, a to i v případech, kdy se, zcela nepochybně dle údajů poštovního doručovatele, z adresy, na níž je doručováno, odstěhovala, avšak i přesto byla písemnost na doručované adrese uložena, pak by zmíněná ustanovení správního řádu postrádala význam.

Obsahuje-li platná a účinná právní úprava správního řízení ustanovení o doručování prostřednictvím opatrovníka nebo veřejnou vyhláškou pro případy, kdy se osobám opakovaně nedaří doručovat nebo osobám neznámého pobytu /§ 25 odst. 1, § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu/, pak to znamená, že zákonodárce reálnou existenci takových případů předpokládal a s nimi se vypořádal. Ve správním řádu přitom nelze nalézt oporu pro zúžení této skupiny osob pouze na ty, které jsou neznámého pobytu již v době zahájení správního řízení, nýbrž je třeba zahrnout sem i ty případy, kdy se osoba stane osobou neznámého pobytu, či se jí prokazatelně nedaří doručovat, až v průběhu správního řízení. Z jazykového výkladu „*nedaří*“ doručovat vyplývá, že se zpravidla nebude jednat o ojedinělý zmařený pokus reálného doručení (i když to s ohledem na povahu konkrétní věci nelze vyloučit), který by zakládal důvodnost ustanovení opatrovníka či doručování veřejnou vyhláškou, nýbrž že půjde o opakované zmařené reálné doručení, které je správnímu orgánu zřetelně signalizováno zpravidla údaji poštovního doručovatele uvedenými na poštovní obálce (typicky: „*odstěhoval se,*“ „*na uvedené adrese neznámý*“).

V případě žalobce bylo v průběhu správního řízení doručováno výhradně použitím fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu, což je prokázáno správním spisem a není předmětem sporu mezi stranami (vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 13.6.2011, s poznámkou poštovního doručovatele: „*na uvedené adrese neznámý,*“ výzva k odstranění vad žádosti ze dne 16.5.2011 s poznámkou poštovního doručovatele: „*nelze doručit, není schránka, recepce nepřijímá*“). Byť bylo v uvedených případech doručováno fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu, z pohledu významu zakotvení § 32 odst. 2 písm. d), ve spojení s § 32 odst. 3 a § 25 odst. 1 správního řádu je třeba pohlížet na osoby, jimž lze doručovat výhradně fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu a o nichž má správní orgán zejména od poštovního doručovatele informace o tom, že se v místě doručování nezdržují, jako na osoby, jimž se prokazatelně opakovaně nedaří reálně doručovat, tedy u nichž je na místě doručení veřejnou vyhláškou, respektive doručení prostřednictvím ustanoveného opatrovníka. V opačném případě, jak již uvedeno, by došlo k vyloučení doručování veřejnou vyhláškou či ustanovení opatrovníka osobám, u nichž se prokazatelně opakovaně nedaří doručovat, či jsou neznámého pobytu, neboť jde-li o občana České republiky, pak lze ve smyslu ustanovení § 10a zákona o evidenci obyvatel doručit vždy na sídlo příslušné ohlašovny a jde-li o cizince, pak na adresu, která byla nahlášena jako adresa místa pobytu na území České republiky. Takový výklad je však třeba odmítnout pro jeho zjevnou absurditu („*argumentum ad absurdum*“). Poněkud širě interpretuje toto ustanovení Vedral, J.: Správní řád. Komentář. BOVA-POLYGON, Praha, 2012: „*Podle § 32 odst. 2 písm. d) musí správní orgán, který vede řízení, ustanovit opatrovníka osobě, které se prokazatelně nedaří doručovat, což míří mimo jiné na případy, kdy by v řízení několikrát za sebou došlo k tomu, že by se adresát s doručovanou písemností neseznámil, neboť ta by byla jen pokládána z doručenou*“ na základě § 24 odst. 1/doručením se tak v § 32 odst. 2 písm. d) rozumí doručení skutečné, nejen fiktivní, jinak by ostatně toto ustanovení nemělo význam, neboť by šlo argumentovat tak, že písemnost byla vždy „*doručena*“ alespoň fikcí a „*doručovat*“ se tedy daří./“)

V daném případě je zřejmé, že žalobce je účastníkem řízení, kterému se opakovaně nedařilo reálně doručovat, tudíž mělo být postupováno podle § 32 odst. 2 písm. d) resp.,

nejednalo-li se o uložení povinnosti nebo odnětí práva, za použití § 32 odst. 3 správního řádu, veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 1 správního řádu. Soud tak dal za pravdu žalobci co do důvodnosti jeho žalobní námitky ad 1), tedy v tom, že chybným doručováním došlo k takovému procesnímu pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalované, neboť nebylo-li rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně doručeno, když bylo doručeno nepřipustnou fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, pak lhůta k podání odvolání nezačala běžet od data 1.8.2011, t.j. od data fiktivního doručení usnesení Ministerstva vnitra České republiky č.j. OAM-21629-10/DP-2011 ze dne 19.7.2011 a odvolání podané k poštovní přepravě dne 2.11.2011 nemohlo být bez posouzení otázky běhu odvolací lhůty při neoznámení rozhodnutí ve smyslu § 84 správního řádu vyhodnoceno jako opožděné a zamítnuto.

Již úspěšnost žalobce ohledně prvního žalobního bodu vede nutně ke zrušení žalovaného rozhodnutí pro podstatné vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tudíž je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. V novém řízení si bude muset žalovaná postavit na jisto časový okamžik, k němuž je prokázáno seznámení se žalobce s obsahem usnesení o zastavení řízení, od něž je nutno odvíjet náhradní lhůtu k podání odvolání ve smyslu § 84 správního řádu, jejíž časové ukotvení je primární k posouzení včasnosti odvolání žalobce, které bylo podáno k poštovní přepravě dne 2.11.2011.

K žalobnímu bodu ad 2). Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. V dané věci předložil žalobce potvrzení o příjmu, které považoval za dostačující z hlediska požadavku § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tedy bylo na správním orgánu, aby při posuzování dostatečnosti tohoto potvrzení z pohledu kritérií nastavených v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců zhodnotil, zda žalobce disponuje zákonem požadovanou výší finančních prostředků. Avšak toto zhodnocení je již součástí procesu posouzení důvodnosti žádosti, tedy posouzení merita věci, nikoliv pouze posouzením splnění formálních náležitostí, jejichž absenci by bylo na místě kvalifikovat jako podstatnou vadu žádosti a pokud by ve lhůtě stanovené správním orgánem nebyly doplněny, vedla by tato absence k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Je nutno podtrhnout, že správní orgán nejprve posuzuje kompletnost podkladů, přičemž právě kompletnost co do druhu podkladů stanovených § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je kritériem pro zastavení řízení či pro pokračování v řízení a meritorní přezkoumání žádosti. Je-li podkladový materiál kompletní, teprve po té následuje meritorní přezkoumání věci. Dospěje-li následně správní orgán k závěru, že žadatel neprokázal svoje příjmy v zákonem požadované výši, ačkoliv předložil podklady, které dle něj zákonem požadovanou výši příjmů prokazují, je to důvodem k zamítnutí žádosti. Pro úplnost soud uvádí, že i při meritorním přezkoumávání je prostor pro přiměřené poučení žadatele o tom, že je na něm, aby doplnil podklady prokazující výši jeho příjmů, hodnotí-li je správní orgán předběžně, tedy před vydáním meritorního rozhodnutí, jako nedostatečné. Tato poučovací povinnost správního orgánu vyplývá ze základních zásad činnosti správních orgánů zakotvených v úvodních ustanoveních správního řádu. Nedoplní-li žadatel podklady prokazující výši jeho příjmu, ačkoliv byl správním orgánem

poučen o tom, že částka, v níž příjmy předložil, není dostačující z pohledu požadavků relevantní právní úpravy, nemůže tato jeho nečinnost vést k zastavení řízení, neboť správní orgán disponuje podklady, které mu umožňují meritorně rozhodnout o věci. Nejedná se tak o případ presumovaný zákonodárcem v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, t.j. o takovou vadu, která by bránila pokračování řízení. Správnímu orgánu totiž nic nebrání v tom, aby uzavřel, že žadatel neprokázal výši příjmu v zákonem požadovaném rozsahu, a tudíž rozhodl o zamítnutí žádosti. V daném případě však správní orgán podrobil předložené podklady, které dle žalobce prokazovaly dostatečnou výši jeho příjmu, (nejednalo se přitom o zjevný exces v předložených podkladech), meritornímu přezkumu, avšak tento závěr sdělil žalobci chybnou formou, když vydal usnesení o zastavení řízení podle § 66 písm. c) správního řádu. Takový postup by byl namíste, pokud by žadatel doklad požadovaného charakteru nepředložil vůbec, a to ani po výzvě správního orgánu. Soud proto uzavírá, že tvrzení obsažená v tomto žalobním bodě jsou po právu, byť nelze přehlédnout, že se dotýkají rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a tedy sama o sobě by nevedla ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud se k nim však vyjádřil zejména z toho důvodu, že jsou významná z pohledu následujícího žalobního bodu.

Jádro argumentace obsažené v žalobním bodu ad 3) vnímá soud v nastolení obecné otázky, zda vůbec má žalovaný správní orgán na základě § 92 odst. 1 správního řádu povinnost vyjádřit se ke konkrétně namítaným nezákonnostem v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud jsou nastoleny zcela konkrétní námitky nezákonnosti, které dle názoru soudu nebyly nastoleny v judikovaném případě, na který se žalovaný odkazoval, je na správním orgánu, aby je odvolateli, jehož odvolání je posouzeno jako opožděné, zřetelně vyvrátil. Neučiní-li tak, nelze takové rozhodnutí považovat za přezkoumatelné soudem, neboť není patrné, jakými úvahami se řídil při posouzení konkrétní námitky nezákonnosti co do použité formy rozhodnutí podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nejde tedy o zatížení odvolacího správního orgánu bezbřehým přezkumem s obšírným odůvodňováním. V daném případě žalobce v postavení žadatele ve svém odvolání výslovně namítal nesprávné právní zhodnocení věci, bylo-li řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala toliko konstatováním: „*V daném případě komise neshledala předpoklady pro přezkoumání usnesení v přezkumném řízení, obnovu řízení ani vydání nového rozhodnutí.*“ Takové paušální zdůvodnění považuje soud s ohledem na uplatnění konkrétní námitky nezákonnosti za argumentačně prázdné.

Ze shora uvedených důvodů přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s., přičemž v dalším řízení je žalovaná podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána vysloveným právním názorem soudu, a to konkrétně zejména vysloveným právním názorem soudu ohledně posouzení řádného doručení žalobci, počítání lhůty k podání odvolání a následně rovněž vysloveným právním názorem soudu ohledně formy rozhodnutí v případě, kdy žalobce předložil doklady prokazující jeho příjem.

Náklady řízení:

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. podle zásady úspěchu ve věci. Úspěšný byl žalobce, kterému soud přiznal uplatněné náklady soudního řízení za:

- zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč;
- mimosmluvní odměnu právního zástupce žalobce /ve výši 2.100 Kč za jeden úkon právní služby v souladu s § 7 bod 5., § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst.1 písm.a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)/, a to za:

- tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu dne 6.3.2013;

- tři náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč v souladu s § 13 odst.1, 3 advokátního tarifu;

tj. soud přiznal žalobci celkové náklady řízení ve výši 10.200 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci k rukám jejího právního zástupce v celkové výši 10.200 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, když soud stanovenou lhůtu považuje za přiměřenou reálným možnostem žalované k provedení uložené úhrady.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 6. března 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

V. P.